

Eu - Gânditor - m-așez la masă cu tăcerea

Gabriel Cristea

Pe naltele cătune și obcini românești
e-atâta liniște, încât se-aud vlăstarii
născându-se copaci cu frunze vântuite.
Îmi par desprinse din povești aceste case
târându-și pridvoare cu plante-agățătoare
spre veșnicia sculptată-n porțile cerești.
Pietrificate sunt căpițele-n netimpul
vâltorilor de aer din zbucium carpatin;
Eu - Gânditor - m-așez la masă cu tăcerea,
sub arcul ce-nroșește săgețile, sorin.

Pe-o coastă urcă pașii bunicii, spre livezi,
pe unde Dumnezeu i-adoarme nori în cale;
Și sufletul de vânturi e străveziu - nu-l vezi!
Se pierde prin cireși, înlăcrimând petale.